

Ευρωπαϊκή Οδηγία υπ'Αριθμ. 32003L0048

Οδηγία 2003/48/ΕΚ του Συμβουλίου, της 3ης Ιουνίου 2003, για τη φορολόγηση των υπό μορφή τόκων εισοδημάτων από αποταμιεύσεις

Αποφασίζουμε:

26.6.2003 EL Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης L 157/38

ΟΔΗΓΙΑ 2003/48/ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 3ης Ιουνίου 2003

για τη φορολόγηση των υπό μορφή τόκων εισοδημάτων από αποταμιεύσεις

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 94,

την πρόταση της Επιτροπής (1),

την πρόταση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (2),

τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής (3),

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

(1) Τα άρθρα 56 έως 60 της συνθήκης κατοχυρώνουν την ελεύθερη κίνηση των κεφαλαίων.

(2) Τα εισοδήματα από αποταμιεύσεις υπό μορφή τόκων από απαιτήσεις συνιστούν φορολογητέα εισοδήματα για τους κατοίκους όλων των κρατών μελών.

(3) Δυνάμει του άρθρου 58 παράγραφος 1 της συνθήκης, τα κράτη μέλη έχουν το δικαίωμα να εφαρμόζουν τις οικείες διατάξεις της φορολογικής τους νομοθεσίας οι οποίες διακρίνουν μεταξύ φορολογουμένων που δεν βρίσκονται στην ίδια κατάσταση όσον αφορά την κατοικία τους ή τον τόπο όπου είναι επενδεδυμένα τα κεφάλαιά τους, καθώς και να λαμβάνουν όλα τα απαραίτητα μέτρα για την αποφυγή παραβάσεων των εθνικών νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων, ιδίως στον τομέα της φορολογίας.

(4) Σύμφωνα με το άρθρο 58 παράγραφος 3 της συνθήκης, οι διατάξεις της φορολογικής νομοθεσίας των κρατών μελών που αποσκοπούν στην καταπολέμηση των καταχρήσεων ή της φοροδιαφυγής δεν θα πρέπει να αποτελούν ούτε μέσο αυθαίρετων διακρίσεων ούτε συγκεκριμένο περιορισμό της ελεύθερης κίνησης των κεφαλαίων και των πληρωμών όπως ορίζεται στο άρθρο 56 της συνθήκης.

(5) Λόγω της έλλειψης συντονισμού των εθνικών φορολογικών καθεστώτων σχετικά με τη φορολόγηση των υπό μορφή τόκων εισοδημάτων από αποταμιεύσεις ιδίως σε ό,τι αφορά τη μεταχείριση των τόκων που

εισπράττονται σε κάθε κράτος μέλος από μη κατοίκους, είναι σήμερα συνήθως δυνατό οι κάτοικοι των κρατών μελών να διαφεύγουν από κάθε μορφή φορολογίας στο κράτος μέλος κατοικίας τους επί των τόκων που εισπράττουν σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος μέλος όπου κατοικούν.

(6) Η κατάσταση αυτή προκαλεί στρεβλώσεις στις κινήσεις κεφαλαίων μεταξύ κρατών μελών, που δεν συμβιβάζονται με την ύπαρξη της εσωτερικής αγοράς.

(7) Η παρούσα οδηγία βασίζεται στη συναίνεση που επιτεύχθηκε στις συνόδους του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της Σάντα Μαρία ντα Φείρα στις 19 και 20 Ιουνίου 2000 και, στη συνέχεια, στο Συμβούλιο ECOFIN της 26ης και 27ης Νοεμβρίου 2000, της 13ης Δεκεμβρίου 2001 και της 21ης Ιανουαρίου 2003.

(8) Στόχος της παρούσας οδηγίας είναι να καταστεί δυνατή η πραγματική φορολόγηση των εισοδημάτων που καταβάλλονται ως τόκοι εντός ενός κράτους μέλους σε πραγματικούς δικαιούχους που είναι φυσικά πρόσωπα έχοντα κατοικία σε άλλο κράτος μέλος, σύμφωνα με τη νομοθεσία αυτού του τελευταίου κράτους.

(9) Ο σκοπός της παρούσας οδηγίας μπορεί να επιτευχθεί καλύτερα, εάν εστιασθεί στις πληρωμές τόκων που πραγματοποιούνται ή εξασφαλίζονται από οικονομικούς φορείς εγκατεστημένους στο κράτος μέλος προς πραγματικούς δικαιούχους ή προς όφελος πραγματικών δικαιούχων που είναι φυσικά πρόσωπα έχοντα κατοικία σε άλλο κράτος μέλος.

(10) Δεδομένου ότι ο στόχος της παρούσας οδηγίας, δεν είναι δυνατόν να επιτευχθεί επαρκώς από τα κράτη μέλη λόγω έλλειψης συντονισμού των εθνικών συστημάτων φορολογίας του εισοδήματος από αποταμιεύσεις, και δύναται συνεπώς να επιτευχθεί καλύτερα σε κοινοτικό επίπεδο, η Κοινότητα μπορεί να λάβει μέτρα σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας που διατυπώνεται στο άρθρο 5 της συνθήκης. Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, όπως διατυπώνεται στο εν λόγω άρθρο, η παρούσα οδηγία περιορίζεται στο ελάχιστο απαραίτητο για την επίτευξη του εν λόγω στόχου και δεν υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για το σκοπό αυτό.

(11) Φορέας πληρωμής είναι ο οικονομικός φορέας που καταβάλλει τόκους στον πραγματικό δικαιούχο ή εξασφαλίζει την καταβολή τόκων προς άμεσο όφελος αυτού.

(12) Στον ορισμό της έννοιας της πληρωμής τόκων και του μηχανισμού του φορέα πληρωμής θα πρέπει να γίνεται αναφορά, όπου απαιτείται, στην οδηγία 85/611/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για το συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων σχετικά με ορισμένους οργανισμούς συλλογικών επενδύσεων σε κινητές αξίες (ΟΣΕΚΑ) (4).

(13) Το πεδίο εφαρμογής της παρούσας οδηγίας θα πρέπει να περιορισθεί στη φορολογία των εισοδημάτων από αποταμιεύσεις υπό μορφή τόκων που απορρέουν από απαιτήσεις, προς αποφυγή, μεταξύ άλλων, θεμάτων που σχετίζονται με τη φορολόγηση συντάξεων και ασφαλιστικών παροχών.

(14) Ο τελικός στόχος, δηλαδή η δυνατότητα πραγματικής φορολόγησης των πληρωμών τόκων στο κράτος μέλος που έχει φορολογική κατοικία ο πραγματικός δικαιούχος, είναι δυνατόν να επιτευχθεί με ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των κρατών μελών για τις πληρωμές τόκων.

(15) Η οδηγία 77/799/ΕΟΚ, της 19ης Δεκεμβρίου 1977, περί της αμοιβαίας συνδρομής των αρμοδίων αρχών των κρατών μελών στον τομέα της άμεσης και της έμμεσης φορολογίας (5), παρέχει ήδη στα κράτη μέλη μια βάση ανταλλαγής πληροφοριών για φορολογικούς σκοπούς με αντικείμενο το εισόδημα που εμπίπτει στην παρούσα οδηγία. Θα πρέπει να εξακολουθήσει να εφαρμόζεται στην εν λόγω ανταλλαγή πληροφοριών επί πλέον της παρούσας οδηγίας, εφόσον η παρούσα οδηγία δεν αποτελεί παρέκκλιση από αυτήν.

(16) Η αυτόματη ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των κρατών μελών όσον αφορά τις πληρωμές τόκων που καλύπτονται από την παρούσα οδηγία καθιστά δυνατή την πραγματική φορολόγηση των πληρωμών τόκων στο κράτος μέλος της φορολογικής κατοικίας του πραγματικού δικαιούχου, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία του εν λόγω κράτους. Είναι συνεπώς απαραίτητο να προβλεφθεί ότι τα κράτη μέλη που

ανταλλάσσουν πληροφορίες κατ' εφαρμογή της παρούσας οδηγίας δεν θα πρέπει να μπορούν να κάνουν χρήση της δυνατότητας περιορισμού της ανταλλαγής πληροφοριών όπως προβλέπεται στο άρθρο 8 της οδηγίας 77/799/ΕΟΚ.

(17) Λόγω διαρθρωτικών διαφορών, η Αυστρία, το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο αδυνατούν να εφαρμόσουν την αυτόματη ανταλλαγή πληροφοριών ταυτόχρονα με τα άλλα κράτη μέλη. Κατά τη διάρκεια μεταβατικής περιόδου και, δεδομένου ότι η παρακράτηση του φόρου στην πηγή είναι ικανή να εξασφαλίσει ένα μίνιμουμ πραγματικής φορολόγησης, ιδίως αν ο συντελεστής αυξάνεται προοδευτικά μέχρι να φθάσει το 35 %, τα εν λόγω τρία κράτη μέλη θα πρέπει να παρακρατούν στην πηγή το φόρο επί των εισοδημάτων από αποταμιεύσεις που εμπίπτουν στην παρούσα οδηγία.

(18) Προς αποφυγή διαφορετικής μεταχείρισης, η Αυστρία, το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο δεν θα πρέπει να υποχρεωθούν να εφαρμόσουν την αυτόματη ανταλλαγή πληροφοριών πριν η Ελβετική Συνομοσπονδία, το Πριγκιπάτο της Ανδόρας, το Πριγκιπάτο του Λιχτενστάιν, το Πριγκιπάτο του Μονακό και η Δημοκρατία του Αγίου Μαρίνου εφαρμόσουν αποτελεσματική ανταλλαγή πληροφοριών κατόπιν σχετικής αιτήσεως με αντικείμενο τις πληρωμές τόκων.

(19) Τα εν λόγω κράτη μέλη θα πρέπει να μεταβιβάζουν το μεγαλύτερο μέρος των εσόδων από τον παρακρατούμενο φόρο στο κράτος μέλος κατοικίας του πραγματικού δικαιούχου των τόκων.

(20) Τα προαναφερόμενα κράτη μέλη θα πρέπει να προβλέψουν διαδικασία βάσει της οποίας θα παρέχεται η δυνατότητα στους πραγματικούς δικαιούχους που έχουν φορολογική κατοικία σε άλλα κράτη μέλη να αποφεύγουν την επιβολή του καθεστώτος παρακράτησης φόρου στην πηγή εφόσον θα εξουσιοδοτούν τον φορέα πληρωμής τους να δηλώνει τις πληρωμές τόκων ή υποβάλλουν πιστοποιητικό που θα έχει εκδώσει η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους της φορολογικής κατοικίας τους.

(21) Το κράτος μέλος της φορολογικής κατοικίας του πραγματικού δικαιούχου οφείλει να διασφαλίζει την εξάλειψη της διπλής φορολογίας των πληρωμών τόκων που ενδεχομένως να προκύπτει από την εφαρμογή παρακράτησης φόρου στην πηγή, σύμφωνα με τις διαδικασίες που ορίζονται στην παρούσα οδηγία. Για το σκοπό αυτό, θα πρέπει να προβλέπει έκπτωση φόρου ίση με το παρακρατηθέν στην πηγή ποσό, μέχρι του ποσού του φόρου που οφείλεται στο έδαφός του και να επιστρέφει στον πραγματικό δικαιούχο το επιπλέον ποσό του παρακρατηθέντος φόρου. Μπορεί, ωστόσο, αντί να εφαρμόζει αυτόν τον μηχανισμό πίστωσης του φόρου, να επιστρέφει τον παρακρατηθέντα φόρο.

(22) Προκειμένου να αποφευχθούν τυχόν διαταράξεις της αγοράς, η παρούσα οδηγία θα πρέπει, κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, να μην εφαρμόζεται στις πληρωμές τόκων επί ορισμένων διαπραγματεύσιμων χρεωστικών τίτλων.

(23) Η παρούσα οδηγία δεν θα πρέπει να εμποδίζει τα κράτη μέλη να εφαρμόσουν άλλους τύπους παρακράτησης φόρου στην πηγή επί των τόκων που προκύπτουν στο έδαφός τους, διαφορετικούς από αυτούς που ρυθμίζονται με την παρούσα οδηγία.

(24) Επί όσο χρόνο οι χώρες: Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, Ελβετία, Ανδόρα, Λιχτενστάιν, Μονακό, Άγιος Μαρίνος και τα σχετικά εξαρτημένα ή συνδεδεμένα εδάφη των κρατών μελών δεν εφαρμόζουν όλες ανεξαιρέτως μέτρα ισοδύναμα ή όμοια προς τα θεσπιζόμενα με την παρούσα οδηγία, η επίτευξη των στόχων της θα διακυβεύεται λόγω της φυγής κεφαλαίων προς αυτά τα κράτη και εδάφη. Είναι, ως εκ τούτου, αναγκαίο να αρχίσει η εφαρμογή της οδηγίας από την ημερομηνία κατά την οποία τα εν λόγω κράτη και εδάφη θα αρχίσουν να εφαρμόζουν τέτοια μέτρα.

(25) Η Επιτροπή οφείλει να υποβάλλει ανά τριετία έκθεση σχετικά με την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας και να προτείνει στο Συμβούλιο τυχόν τροποποιήσεις που κρίνονται αναγκαίες προκειμένου να εξασφαλιστεί καλύτερα η πραγματική φορολόγηση των εισοδημάτων από αποταμιεύσεις καθώς και η εξάλειψη των

ανεπιθύμητων στρεβλώσεων του ανταγωνισμού.

(26) Η παρούσα οδηγία σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις αρχές που αναγνωρίζονται, ιδίως, από τον Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΟΔΗΓΙΑ:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 1

Αντικείμενο

1. Τελικός στόχος της παρούσας οδηγίας είναι να εξασφαλισθεί ότι το εισόδημα από τις αποταμιεύσεις υπό μορφή τόκων που καταβάλλονται σε ένα κράτος μέλος υπέρ πραγματικών δικαιούχων που είναι φυσικά πρόσωπα με φορολογική κατοικία σε άλλο κράτος μέλος θα μπορεί να αποτελεί αντικείμενο πραγματικής φορολόγησης σύμφωνα με την νομοθεσία αυτού του δεύτερου κράτους μέλους.

2. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα απαραίτητα μέτρα για να διασφαλιστεί η εκτέλεση των καθηκόντων που απαιτούνται για την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας από τους φορείς πληρωμής, οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι στο έδαφός τους, ανεξαρτήτως του τόπου εγκατάστασης του οφειλέτη της απαίτησης που παράγει αυτούς τους τόκους.

Άρθρο 2

Ορισμός του πραγματικού δικαιούχου

1. Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ως «πραγματικός δικαιούχος» νοείται το φυσικό πρόσωπο που εισπράττει τόκους ή οποιοδήποτε φυσικό πρόσωπο προς όφελος του οποίου εξασφαλίζεται πληρωμή τόκων, εκτός εάν παράσχει αποδεικτικά στοιχεία ότι η πληρωμή τόκων δεν πραγματοποιήθηκε ή εξασφαλίστηκε για δικό του λογαριασμό, δηλαδή ότι:

α) ενεργεί ως φορέας πληρωμής κατά την έννοια του άρθρου 4 παράγραφος 1· ή

β) ενεργεί εξ ονόματος νομικού προσώπου, οργανισμού που φορολογείται επί των κερδών του βάσει των γενικών ρυθμίσεων περί φορολογίας των επιχειρήσεων, ΟΣΕΚΑ εγκεκριμένου σύμφωνα με την οδηγία 85/611/ΕΟΚ ή οργανισμού που αναφέρεται στο άρθρο 4 παράγραφος 2 της παρούσας οδηγίας, και, στην τελευταία περίπτωση, αποκαλύπτει την επωνυμία και τη διεύθυνση του εν λόγω οργανισμού στον οικονομικό φορέα που καταβάλλει τους τόκους και ο τελευταίος διαβιβάζει, εν συνεχεία, αυτές τις πληροφορίες στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους όπου είναι εγκατεστημένος· ή

γ) ενεργεί εξ ονόματος άλλου φυσικού προσώπου που είναι ο πραγματικός δικαιούχος και αποκαλύπτει στον φορέα πληρωμής τα στοιχεία ταυτότητας του πραγματικού δικαιούχου σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 2.

2. Στην περίπτωση που ο φορέας πληρωμής έχει στη διάθεσή του στοιχεία που οδηγούν στο συμπέρασμα ότι το φυσικό πρόσωπο στο οποίο καταβάλλονται τόκοι ή για το οποίο εξασφαλίζεται η πληρωμή τόκων ενδεχομένως να μην είναι ο πραγματικός δικαιούχος, και ότι το εν λόγω φυσικό πρόσωπο δεν εμπίπτει ούτε στο στοιχείο α) ούτε στο στοιχείο β) της παραγράφου 1, λαμβάνει κατάλληλα μέτρα για να προσδιορίσει την ταυτότητα του πραγματικού δικαιούχου, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 2. Αν ο φορέας πληρωμής αδυνατεί να προσδιορίσει τον πραγματικό δικαιούχο, το εν λόγω φυσικό πρόσωπο θεωρείται ως πραγματικός δικαιούχος.

Άρθρο 3

Στοιχεία ταυτότητας και κατοικία του πραγματικού δικαιούχου

1. Κάθε κράτος μέλος προβαίνει στη θέσπιση και διασφαλίζει την εφαρμογή στο έδαφός του των αναγκαίων διαδικασιών που επιτρέπουν στον φορέα πληρωμής να προσδιορίζει τους πραγματικούς δικαιούχους και την κατοικία τους για τους σκοπούς των άρθρων 8 έως 12.

Οι διαδικασίες αυτές πληρούν τους ελάχιστους κανόνες που καθορίζονται στις παραγράφους 2 και 3.

2. Ο φορέας πληρωμής προσδιορίζει την ταυτότητα του πραγματικού δικαιούχου συναρτήσει ελαχίστων κανόνων οι οποίοι ποικίλλουν ανάλογα με τον χρόνο έναρξης των σχέσεων μεταξύ φορέα πληρωμής και δικαιούχου των τόκων, ως εξής:

α) όσον αφορά τις συμβατικές σχέσεις που έχουν συναφθεί πριν από την 1η Ιανουαρίου 2004, ο φορέας πληρωμής προσδιορίζει την ταυτότητα του πραγματικού δικαιούχου, ήτοι το όνομα και τη διεύθυνσή του, χρησιμοποιώντας τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του, ιδίως κατ' εφαρμογή των ισχυόντων στο κράτος εγκατάστασής του κανονισμών και της οδηγίας 91/308/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1991, για την πρόληψη της χρησιμοποίησης του χρηματοπιστωτικού συστήματος για τη νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες (6)

β) όσον αφορά τις συμβατικές σχέσεις που συνάπτονται, ή τις συναλλαγές που πραγματοποιούνται χωρίς να υπάρχουν συμβατικές σχέσεις, από 1ης Ιανουαρίου 2004 και εξής, ο φορέας πληρωμής εξακριβώνει την ταυτότητα του πραγματικού δικαιούχου, ήτοι το όνομα, τη διεύθυνση και, εάν υπάρχει, τον αριθμό φορολογικού μητρώου στο κράτος μέλος της φορολογικής κατοικίας του. Τα στοιχεία αυτά προσδιορίζονται βάσει του διαβατηρίου ή του επίσημου δελτίου ταυτότητας που υποβάλλει ο πραγματικός δικαιούχος. Εάν η διεύθυνση δεν αναγράφεται στο εν λόγω διαβατήριο ή επίσημο δελτίο ταυτότητας, εξακριβώνεται βάσει οποιουδήποτε αποδεικτικού εγγράφου που υποβάλλει ο πραγματικός δικαιούχος. Εάν ο αριθμός φορολογικού μητρώου δεν αναγράφεται στο διαβατήριο, ή στο επίσημο δελτίο ταυτότητας ή σε άλλο επίσημο έγγραφο ταυτότητας, ενδεχομένως στο πιστοποιητικό φορολογικής κατοικίας, που υποβάλλει ο πραγματικός δικαιούχος, τα στοιχεία ταυτότητας συμπληρώνονται με την ημερομηνία και τον τόπο γέννησης του πραγματικού δικαιούχου που προκύπτουν από το διαβατήριο ή το επίσημο δελτίο ταυτότητας.

3. Ο φορέας πληρωμής προσδιορίζει την κατοικία του πραγματικού δικαιούχου βάσει ελάχιστων κανόνων που ποικίλλουν ανάλογα με το χρόνο έναρξης των σχέσεων μεταξύ του φορέα πληρωμής και του δικαιούχου των τόκων. Με την επιφύλαξη των κατωτέρω, ως κατοικία θεωρείται η χώρα στην οποία ο πραγματικός δικαιούχος έχει τη μόνιμη διεύθυνσή του:

α) όσον αφορά τις συμβατικές σχέσεις που έχουν συναφθεί πριν από την 1η Ιανουαρίου 2004, ο φορέας πληρωμής προσδιορίζει την κατοικία του πραγματικού δικαιούχου χρησιμοποιώντας τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του, ιδίως κατ' εφαρμογή των ισχυόντων στο κράτος εγκατάστασής του κανονισμών και της οδηγίας 91/308/ΕΟΚ·

β) όσον αφορά τις συμβατικές σχέσεις που συνάπτονται ή, τις συναλλαγές που πραγματοποιούνται χωρίς να υπάρχουν συμβατικές σχέσεις, από 1ης Ιανουαρίου 2004 και εξής, ο φορέας πληρωμής προσδιορίζει την κατοικία του δικαιούχου βάσει της διεύθυνσης που αναγράφεται στο διαβατήριο ή στο επίσημο δελτίο ταυτότητας ή, εν ανάγκη, βάσει οποιουδήποτε αποδεικτικού εγγράφου το οποίο παρουσιάζει ο πραγματικός δικαιούχος, σύμφωνα με την ακόλουθη διαδικασία: όσον αφορά τα φυσικά πρόσωπα που παρουσιάζουν διαβατήριο ή επίσημο δελτίο ταυτότητας που έχει εκδώσει κράτος μέλος και τα οποία δηλώνουν ότι είναι κάτοικοι τρίτης χώρας, η κατοικία καθορίζεται βάσει πιστοποιητικού φορολογικής κατοικίας που εκδίδεται από την αρμόδια αρχή της τρίτης χώρας στην οποία το εν λόγω φυσικό πρόσωπο δηλώνει ότι κατοικεί. Εφόσον δεν υπάρχει τέτοιο πιστοποιητικό, θεωρείται ως τόπος κατοικίας το κράτος μέλος το οποίο εξέδωσε το διαβατήριο ή το άλλο επίσημο έγγραφο ταυτότητας.

Άρθρο 4

Ορισμός του φορέα πληρωμής

1. Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ως «φορέας πληρωμής» νοείται οποιοσδήποτε οικονομικός

φορέας, ο οποίος καταβάλλει τόκους στον πραγματικό δικαιούχο ή εξασφαλίζει την καταβολή τόκων προς άμεσο όφελος αυτού, ανεξαρτήτως του αν ο φορέας αυτός είναι ο οφειλέτης της απαίτησης ή ο φορέας στον οποίο έχει αναθέσει ο οφειλέτης ή ο πραγματικός δικαιούχος την πληρωμή των τόκων ή την εξασφάλιση αυτής της πληρωμής.

2. Κάθε φορέας εγκατεστημένος σε κράτος μέλος στο οποίο καταβάλλονται τόκοι ή για το οποίο εξασφαλίζεται η καταβολή τόκων προς όφελος του πραγματικού δικαιούχου θεωρείται επίσης ως φορέας πληρωμής κατά την εν λόγω πληρωμή ή εξασφάλιση της πληρωμής. Η παρούσα διάταξη δεν εφαρμόζεται αν ο οικονομικός φορέας έχει λόγους να πιστευτεί, βάσει επίσημων αποδεικτικών στοιχείων που υποβάλλει ο φορέας, ότι:

- α) είναι νομικό πρόσωπο, εξαιρουμένων των νομικών προσώπων που αναφέρονται στην παράγραφο 5· ή
- β) τα κέρδη του φορολογούνται βάσει των γενικών ρυθμίσεων φορολογίας των επιχειρήσεων· ή
- γ) συνιστά ΟΣΕΚΑ εγκεκριμένο σύμφωνα με την οδηγία 85/611/ΕΟΚ.

Ο οικονομικός φορέας που καταβάλλει τόκους σε έναν τέτοιο φορέα εγκατεστημένο σε άλλο κράτος μέλος, και θεωρούμενο ως φορέα πληρωμής βάσει της παρούσας παραγράφου ή εξασφαλίζει την καταβολή τόκων για αυτόν, κοινοποιεί την επωνυμία και τη διεύθυνση του φορέα καθώς και το συνολικό ποσό των τόκων που του κατέβαλε ή των οποίων εξασφάλισε την καταβολή στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους εγκατάστασής του, η οποία στη συνέχεια διαβιβάζει τα στοιχεία αυτά στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους εγκατάστασης του φορέα.

3. Ο φορέας που αναφέρεται στην παράγραφο 2 έχει, ωστόσο, το δικαίωμα να επιλέγει, για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, να τυγχάνει μεταχείρισης ΟΣΕΚΑ κατά την έννοια της παραγράφου 2 στοιχείο γ). Η άσκηση αυτού του δικαιώματος αποτελεί αντικείμενο πιστοποιητικού που εκδίδεται από το κράτος μέλος στο οποίο είναι εγκατεστημένος ο φορέας, υποβάλλεται δε από αυτόν τον φορέα στον οικονομικό φορέα.

Τα κράτη μέλη θεσπίζουν τους λεπτομερείς κανόνες άσκησης αυτού του δικαιώματος για τους φορείς τους εγκατεστημένους στο έδαφός τους.

4. Σε περίπτωση που ο οικονομικός φορέας και ο φορέας που αναφέρεται στην παράγραφο 2 είναι εγκατεστημένοι στο ίδιο κράτος μέλος, το εν λόγω κράτος μέλος λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για την εξασφάλιση της συμμόρφωσης του φορέα, όταν ενεργεί ως φορέας πληρωμής, προς τις διατάξεις της παρούσας οδηγίας.

5. Τα νομικά πρόσωπα που εξαιρούνται από την εφαρμογή του άρθρου 2 στοιχείο α) είναι:

- α) στη Φινλανδία: *avoin yhtiö* (Ay) και *kommandiittiyhtiö* (Ky)/*öppet bolag* και *kommanditbolag*·
- β) στη Σουηδία: *handelsbolag* (HB) και *kommanditbolag* (KB).

Άρθρο 5

Ορισμός της αρμόδιας αρχής

Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ως «αρμόδια αρχή» νοείται:

- α) όσον αφορά τα κράτη μέλη, οποιαδήποτε από τις αρχές που έχουν αυτά κοινοποιήσει στην Επιτροπή και
- β) όσον αφορά τρίτες χώρες, η αρμόδια αρχή για τους σκοπούς των διμερών ή πολυμερών φορολογικών συμβάσεων ή, ελλείψει αυτής, κάθε άλλη αρχή που είναι αρμόδια για την έκδοση πιστοποιητικών φορολογικής κατοικίας.

Άρθρο 6

Ορισμός των τόκων

1. Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ως «τόκοι» νοούνται:

- α) οι καταβληθέντες ή εγγεγραμμένοι σε λογαριασμό τόκοι από πάσης φύσεως απαιτήσεις, είτε συνοδεύονται είτε όχι από ενυπόθηκες εγγυήσεις ή από ρήτρα συμμετοχής στα κέρδη του οφειλέτη, ιδίως δε τα εισοδήματα

από τίτλους του δημοσίου και ομολογιακά δάνεια, συμπεριλαμβανομένων των πρόσθετων ωφελημάτων και λαχνών που τα συνοδεύουν. Οι τόκοι υπερημερίας δεν θεωρούνται τόκοι·

β) οι δεδουλευμένοι ή κεφαλαιοποιημένοι τόκοι κατά την πώληση, την εξαγορά ή την εξόφληση των απαιτήσεων που αναφέρονται στο στοιχείο α)·

γ) το εισόδημα που προκύπτει από τόκους, είτε άμεσα είτε μέσω φορέα που αναφέρεται στο άρθρο 4 παράγραφος 2, το οποίο διανέμεται από:

i) ΟΣΕΚΑ εγκεκριμένους σύμφωνα με την οδηγία 85/611/ΕΟΚ,

ii) φορείς που επωφελούνται από το δικαίωμα που προβλέπεται στο άρθρο 4 παράγραφος 3 και

iii) οργανισμούς συλλογικών επενδύσεων που είναι εγκατεστημένοι εκτός του εδάφους που αναφέρεται στο άρθρο 7·

δ) εισόδημα που προκύπτει από την πώληση, την εξαγορά ή την εξόφληση μονάδων ή μεριδίων στους ακόλουθους οργανισμούς και φορείς, αν επενδύουν άμεσα ή έμμεσα, μέσω άλλων οργανισμών συλλογικών επενδύσεων ή φορέων που αναφέρονται κατωτέρω, ποσοστό ανώτερο του 40 % του ενεργητικού τους σε απαιτήσεις που αναφέρονται στο στοιχείο α):

i) ΟΣΕΚΑ εγκεκριμένους σύμφωνα με την οδηγία 85/611/ΕΟΚ,

ii) φορείς που επωφελούνται από το δικαίωμα που προβλέπεται στο άρθρο 4 παράγραφος 3,

iii) οργανισμούς συλλογικών επενδύσεων που είναι εγκατεστημένοι εκτός του εδάφους που αναφέρεται στο άρθρο 7.

Ωστόσο, τα κράτη μέλη μπορούν να μην περιλαμβάνουν στον ορισμό των τόκων το εισόδημα που αναφέρεται στο στοιχείο δ) παρά μόνο κατά την αναλογία που το εισόδημα αυτό αντιστοιχεί σε εισόδημα που, άμεσα ή έμμεσα, προέρχεται από πληρωμές τόκων κατά την έννοια των στοιχείων α) και β).

2. Όσον αφορά την παράγραφο 1 στοιχεία γ) και δ), σε περίπτωση που ο φορέας πληρωμής δεν έχει στη διάθεσή του στοιχεία σχετικά με το μέρος του εισοδήματος που προέρχεται από πληρωμή τόκων, το συνολικό ποσό του εισοδήματος θεωρείται ως πληρωμή τόκων.

3. Όσον αφορά την παράγραφο 1 στοιχείο δ), σε περίπτωση που ο φορέας πληρωμής δεν έχει στη διάθεσή του στοιχεία σχετικά με το ποσοστό του ενεργητικού που επενδύεται σε απαιτήσεις ή σε μονάδες ή μερίδια που προβλέπονται στην εν λόγω παράγραφο, το ποσοστό αυτό θεωρείται ότι υπερβαίνει το 40 %. Όταν δεν είναι σε θέση να καθορίσει το ποσό του εισοδήματος που αποκόμισε ο πραγματικός δικαιούχος, ως εισόδημα θεωρείται το προϊόν της πώλησης, της εξόφλησης ή της εξαγοράς των μετοχών ή μεριδίων.

4. Όταν οι τόκοι, όπως ορίζονται στην παράγραφο 1, καταβάλλονται ή πιστώνονται σε λογαριασμό φορέα που αναφέρεται στο άρθρο 4 παράγραφος 2, αν ο εν λόγω φορέας δεν επωφελείται από το δικαίωμα που προβλέπεται στο άρθρο 4 παράγραφος 3, θεωρούνται ως πληρωμές τόκων από τον εν λόγω φορέα.

5. Όσον αφορά την παράγραφο 1 στοιχεία β) και δ), τα κράτη μέλη έχουν το δικαίωμα να ζητούν από τους φορείς πληρωμής που είναι εγκατεστημένοι στο έδαφός τους να υπολογίζουν τους τόκους σε ετήσια βάση κατά τη διάρκεια περιόδου που δεν υπερβαίνει το έτος και να θεωρούν τους ετήσιους αυτούς τόκους ως πληρωμή τόκων ακόμη και αν δεν διενεργηθεί πώληση, εξαγορά ή εξόφληση κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου.

6. Κατά παρέκκλιση από την παράγραφο 1 στοιχεία γ) και δ), τα κράτη μέλη έχουν το δικαίωμα να εξαιρέσουν από τον ορισμό των τόκων το εισόδημα που αναφέρεται στις συγκεκριμένες διατάξεις από οργανισμούς ή φορείς που εδρεύουν εντός του εδάφους τους, σε περίπτωση που το ποσοστό του ενεργητικού των εν λόγω οργανισμών ή φορέων που έχει επενδυθεί σε απαιτήσεις οι οποίες αναφέρονται στην παράγραφο 1 στοιχείο α) δεν υπερβαίνει το 15 %. Παρομοίως, κατά παρέκκλιση από την παράγραφο 4, τα κράτη μέλη έχουν το δικαίωμα να εξαιρέσουν από τον ορισμό των τόκων, όπως ορίζονται στην παράγραφο

1, τους τόκους που καταβάλλονται ή πιστώνονται σε λογαριασμό φορέα που αναφέρεται στο άρθρο 4 παράγραφος 2, εάν ο φορέας αυτός δεν επωφελείται από το δικαίωμα που προβλέπεται στο άρθρο 4 παράγραφος 3 και είναι εγκατεστημένος στο έδαφός τους, σε περίπτωση που το ποσοστό του ενεργητικού των εν λόγω φορέων που έχει επενδυθεί σε απαιτήσεις οι οποίες αναφέρονται στην παράγραφο 1 στοιχείο α) δεν υπερβαίνει το 15 %.

Η άσκηση αυτού του δικαιώματος από κράτος μέλος είναι δεσμευτική και για άλλα κράτη μέλη.

7. Από την 1η Ιανουαρίου 2011, το ποσοστό που αναφέρεται στην παράγραφο 1 στοιχείο δ) και στην παράγραφο 3 είναι 25 %.

8. Τα ποσοστά που αναφέρονται στην παράγραφο 1 στοιχείο δ) και στην παράγραφο 6 καθορίζονται βάσει της επενδυτικής πολιτικής, όπως ορίζεται στον κανονισμό και στα καταστατικά έγγραφα των εν λόγω οργανισμών ή φορέων και, ελλείψει αυτών, βάσει της πραγματικής σύνθεσης του ενεργητικού τους.

Άρθρο 7

Εδαφικό πεδίο εφαρμογής

Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται στους τόκους που καταβάλλονται από φορέα πληρωμής εγκατεστημένο σε έδαφος όπου εφαρμόζεται η συνθήκη δυνάμει του άρθρου 299 αυτής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

Άρθρο 8

Υποβολή στοιχείων από τον φορέα πληρωμής

1. Όταν ο πραγματικός δικαιούχος των τόκων κατοικεί σε κράτος μέλος διαφορετικό από αυτό του φορέα πληρωμής, το ελάχιστο επίπεδο πληροφοριών που πρέπει να υποβάλλεται από τον φορέα πληρωμής στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους εγκατάστασής του περιλαμβάνει:

α) τα στοιχεία ταυτότητας και την κατοικία του πραγματικού δικαιούχου που προσδιορίζονται σύμφωνα με το άρθρο 3·

β) το όνομα και τη διεύθυνση του φορέα πληρωμής·

γ) τον αριθμό λογαριασμού του πραγματικού δικαιούχου ή, ελλείψει αυτού, τα στοιχεία της απαίτησης που αποτελεί γενεσιουργό αιτία των καταβαλλόμενων τόκων και

δ) στοιχεία σχετικά με την πληρωμή των τόκων σύμφωνα με τη παράγραφο 2.

2. Το ελάχιστο περιεχόμενο των πληροφοριών τις οποίες οφείλει να παρέχει ο φορέας πληρωμής όσον αφορά τους τόκους πρέπει να διαφοροποιεί τους τόκους σύμφωνα με τις εν συνεχεία κατηγορίες και να δηλώνει:

α) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο α): το ποσό των καταβληθέντων ή πιστωθέντων τόκων·

β) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο β) ή δ): είτε το ποσό του τόκου ή του εισοδήματος που αναφέρεται σε αυτές τις παραγράφους είτε το συνολικό ποσό των εσόδων από την πώληση, την εξαγορά ή την εξόφληση·

γ) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο γ): είτε το ποσό του εισοδήματος που αναφέρεται σε αυτή την παράγραφο είτε το συνολικό διανεμόμενο ποσό·

δ) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 4: το ποσό του τόκου που αναλογεί σε κάθε μέλος του φορέα που αναφέρεται στο άρθρο 4 παράγραφος 2 το οποίο πληροί τους όρους του άρθρου 1 παράγραφος 1 και του άρθρου 2 παράγραφος 1·

ε) σε περίπτωση που κράτος μέλος ασκεί το δικαίωμα που προβλέπεται στο άρθρο 6 παράγραφος 5: το ποσό του ανοιγμένου σε ετήσια βάση τόκου.

Εντούτοις, τα κράτη μέλη δύνανται να περιορίσουν το ελάχιστο επίπεδο πληροφοριών που πρέπει να

υποβάλλεται από τον φορέα πληρωμής σχετικά με την καταβολή τόκων στο συνολικό ποσό των τόκων ή του εισοδήματος και στο συνολικό ποσό των εσόδων από την πώληση, την εξαγορά ή την εξόφληση.

Άρθρο 9

Αυτόματη ανταλλαγή πληροφοριών

1. Η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους του φορέα πληρωμής κοινοποιεί τις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 8 στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους κατοικίας του πραγματικού δικαιούχου.
2. Η κοινοποίηση πληροφοριών διεξάγεται αυτομάτως τουλάχιστον μία φορά το χρόνο, εντός εξαμήνου μετά το τέλος του φορολογικού έτους του κράτους μέλους του φορέα πληρωμής, όσον αφορά το σύνολο των τόκων που καταβλήθηκαν κατά τη διάρκεια του συγκεκριμένου έτους.
3. Οι διατάξεις της οδηγίας 77/799/ΕΟΚ εφαρμόζονται στην ανταλλαγή πληροφοριών που προβλέπει η παρούσα οδηγία, εφόσον οι διατάξεις της παρούσας οδηγίας δεν παρεκκλίνουν. Εντούτοις, το άρθρο 8 της οδηγίας 77/799/ΕΟΚ δεν εφαρμόζεται στις πληροφορίες που παρέχονται στο πλαίσιο του παρόντος κεφαλαίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 10

Μεταβατική περίοδος

1. Κατά τη διάρκεια μεταβατικής περιόδου που αρχίζει την ημερομηνία που αναφέρεται στο άρθρο 17 παράγραφοι 2 και 3, και με την επιφύλαξη του άρθρου 13 παράγραφος 1, το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο και η Αυστρία δεν υποχρεούνται να εφαρμόσουν τις διατάξεις του κεφαλαίου II.

Ωστόσο, δικαιούνται να λαμβάνουν πληροφορίες από τα άλλα κράτη μέλη σύμφωνα με το κεφάλαιο II.

Κατά τη μεταβατική περίοδο, η παρούσα οδηγία έχει στόχο την εξασφάλιση ελαχίστου επιπέδου πραγματικής φορολόγησης των εισοδημάτων από αποταμιεύσεις υπό μορφή τόκων που καταβάλλονται σε ένα κράτος μέλος σε πραγματικούς δικαιούχους που είναι φυσικά πρόσωπα με φορολογική κατοικία σε άλλο κράτος μέλος.

2. Η μεταβατική περίοδος λήγει στο τέλος του πρώτου πλήρους φορολογικού έτους μετά τη μεταγενέστερη από τις παρακάτω ημερομηνίες:

— την ημερομηνία έναρξης ισχύος της συμφωνίας την οποία η Ευρωπαϊκή Κοινότητα θα συνάψει τελευταία και με ομόφωνη απόφαση του Συμβουλίου, με μία από τις παρακάτω χώρες: Ελβετική Συνομοσπονδία, Πριγκιπάτο του Λιχτενστάιν, Δημοκρατία του Αγίου Μαρίνου, Πριγκιπάτο του Μονακό ή Πριγκιπάτο της Ανδόρας. Αντικείμενο των συμφωνιών θα είναι η ανταλλαγή πληροφοριών κατόπιν αιτήσεως, όπως ορίζεται στο υπόδειγμα συμφωνίας για την ανταλλαγή φορολογικών πληροφοριών το οποίο εξέδωσε ο ΟΟΣΑ στις 18 Απριλίου 2002 (εφεξής «υπόδειγμα συμφωνίας ΟΟΣΑ»), καθ' όσον αφορά τις πληρωμές τόκων όπως ορίζονται στην παρούσα οδηγία, από φορείς πληρωμής εγκατεστημένους στα αντίστοιχα κράτη προς πραγματικούς δικαιούχους έχοντες κατοικία σε έδαφος όπου εφαρμόζεται η οδηγία, επί πλέον της εκ μέρους αυτών των χωρών παρακράτησης φόρου επί των πληρωμών αυτών με το συντελεστή που ορίζεται για τις αντίστοιχες περιόδους που αναφέρονται στο άρθρο 11 παράγραφος 1,

— την ημερομηνία κατά την οποία το Συμβούλιο θα αποφασίσει ομόφωνα ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής υποχρεούνται να ανταλλάσσουν πληροφορίες κατόπιν αιτήσεως, κατά τα οριζόμενα στο υπόδειγμα συμφωνίας του ΟΟΣΑ, καθ' όσον αφορά τις πληρωμές τόκων, όπως ορίζονται στην παρούσα οδηγία, από φορείς πληρωμής εγκατεστημένους στις ΗΠΑ προς πραγματικούς δικαιούχους έχοντες κατοικία σε έδαφος όπου εφαρμόζεται η οδηγία.

3. Κατά τη λήξη της μεταβατικής περιόδου το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο και η Αυστρία υποχρεούνται να εφαρμόσουν τις διατάξεις του κεφαλαίου II και παύουν να εφαρμόζουν την παρακράτηση του φόρου στην

πηγή και την κατανομή των εσόδων, που προβλέπονται στα άρθρα 11 και 12. Εάν το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο ή η Αυστρία επιλέξουν να εφαρμόσουν τις διατάξεις του κεφαλαίου II πριν λήξει η μεταβατική περίοδος, παύουν να εφαρμόζονται η παρακράτηση του φόρου στην πηγή και η κατανομή των εσόδων, που προβλέπονται στα άρθρα 11 και 12.

Άρθρο 11

Παρακράτηση φόρου στην πηγή

1. Κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου που προβλέπεται στο άρθρο 10, στην περίπτωση που ο πραγματικός δικαιούχος των τόκων κατοικεί σε κράτος μέλος διαφορετικό από αυτό του φορέα πληρωμής, το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο και η Αυστρία επιβάλλουν συντελεστή παρακράτησης φόρου στην πηγή ύψους 15 % τα πρώτα τρία έτη της μεταβατικής περιόδου, 20 % τα τρία επόμενα έτη, και εν συνεχεία 35 %.

2. Ο φορέας πληρωμής επιβάλλει παρακράτηση του φόρου στην πηγή με τους εξής τρόπους:

α) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο α): στο ποσό των καταβληθέντων ή πιστωθέντων τόκων·

β) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο β) ή δ): στο ποσό του τόκου ή του εισοδήματος που αναφέρεται στα εν λόγω στοιχεία ή με εισφορά ισοδύναμου αποτελέσματος που θα βαρύνει τον δικαιούχο επί του συνολικού ποσού των εσόδων από την πώληση, την εξαγορά ή την εξόφληση·

γ) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο γ): στο ποσό του εισοδήματος που αναφέρεται στο εν λόγω στοιχείο·

δ) σε περίπτωση καταβολής τόκων κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 4: στο ποσό του τόκου που αναλογεί σε κάθε μέλος του φορέα που αναφέρεται στο άρθρο 4 παράγραφος 2 το οποίο πληροί τους όρους του άρθρου 1 παράγραφος 1 και του άρθρου 2 παράγραφος 1·

ε) σε περίπτωση που κράτος μέλος ασκεί το δικαίωμα που προβλέπεται στο άρθρο 6 παράγραφος 5: στο ποσό των ανοιγμένων σε ετήσια βάση τόκων.

3. Για τους σκοπούς της παραγράφου 2 στοιχεία α) και β), η παρακράτηση στην πηγή πραγματοποιείται κατ' αναλογία προς την περίοδο κατοχής της απαίτησης από τον πραγματικό δικαιούχο. Σε περίπτωση που ο φορέας πληρωμής δεν είναι σε θέση να καθορίσει την περίοδο κατοχής βάσει των πληροφοριών που έχει στη διάθεσή του, θεωρεί ότι ο πραγματικός δικαιούχος είναι κάτοχος της απαίτησης καθ' όλη τη διάρκεια της ύπαρξής της εκτός αν ο τελευταίος παράσχει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την ημερομηνία απόκτησής της.

4. Η επιβολή παρακράτησης στην πηγή από το κράτος μέλος του φορέα πληρωμής δεν εμποδίζει το κράτος μέλος της φορολογικής κατοικίας του πραγματικού δικαιούχου να φορολογήσει το εισόδημα σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, τηρουμένης της συνθήκης.

5. Κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, τα κράτη μέλη που εφαρμόζουν την παρακράτηση φόρου στην πηγή μπορούν να προβλέψουν ότι ο οικονομικός φορέας που καταβάλλει τόκους, ή εξασφαλίζει την καταβολή των τόκων, σε φορέα που αναφέρεται στο άρθρο 4 παράγραφος 2 εγκατεστημένο σε άλλο κράτος μέλος θεωρείται ως ο φορέας πληρωμής για λογαριασμό αυτού του άλλου φορέα και θα παρακρατεί φόρο στην πηγή επί των τόκων αυτών, εκτός εάν ο άλλος φορέας έχει επισήμως δεχθεί να κοινοποιούνται σύμφωνα με το τελευταίο εδάφιο του άρθρου 4 παράγραφος 2 η επωνυμία του και η διεύθυνσή του, καθώς και το συνολικό ποσό των τόκων που του καταβάλλονται ή εξασφαλίζονται για λογαριασμό του.

Άρθρο 12

Κατανομή των εσόδων

1. Τα κράτη μέλη που επιβάλλουν παρακράτηση στην πηγή σύμφωνα με το άρθρο 11 παράγραφος 1

διατηρούν το 25 % του φόρου τους και μεταβιβάζουν το 75 % των εσόδων στο κράτος μέλος κατοικίας του πραγματικού δικαιούχου των τόκων.

2. Τα κράτη μέλη που επιβάλλουν παρακράτηση στην πηγή σύμφωνα με το άρθρο 11 παράγραφος 5 διατηρούν το 25 % του φόρου τους και μεταβιβάζουν το 75 % των εσόδων στα άλλα κράτη μέλη με την αναλογία που ισχύει για τις μεταβιβάσεις που πραγματοποιούνται κατ' εφαρμογή της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου.

3. Οι μεταβιβάσεις αυτές πραγματοποιούνται το αργότερο εντός εξαμήνου μετά το τέλος του φορολογικού έτους του κράτους μέλους του φορέα πληρωμής, στην περίπτωση της παραγράφου 1, ή εκείνου του κράτους μέλους του οικονομικού φορέα, στην περίπτωση της παραγράφου 2.

4. Τα κράτη μέλη που επιβάλλουν παρακράτηση στην πηγή λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να διασφαλίσουν την ορθή λειτουργία του συστήματος κατανομής εσόδων.

Άρθρο 13

Εξαιρέσεις από τη διαδικασία παρακράτησης στην πηγή

1. Τα κράτη μέλη που επιβάλλουν παρακράτηση στην πηγή σύμφωνα με το άρθρο 11 προβλέπουν μία ή και τις δύο από τις ακόλουθες διαδικασίες προκειμένου να διασφαλίσουν ότι οι πραγματικοί δικαιούχοι μπορούν να ζητήσουν να μην πραγματοποιηθεί παρακράτηση φόρου:

α) διαδικασία που παρέχει τη δυνατότητα στον πραγματικό δικαιούχο να εξουσιοδοτήσει ρητά το φορέα πληρωμής να κοινοποιεί πληροφορίες σύμφωνα με το κεφάλαιο II· η εξουσιοδότηση αυτή καλύπτει το σύνολο των τόκων που καταβάλλονται στον πραγματικό δικαιούχο από τον φορέα πληρωμής· στην περίπτωση αυτή, εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 9·

β) διαδικασία που διασφαλίζει ότι δεν διενεργείται παρακράτηση στην πηγή όταν ο πραγματικός δικαιούχος υποβάλλει στον φορέα πληρωμής το πιστοποιητικό που του χορηγεί η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους κατοικίας του σύμφωνα με την παράγραφο 2.

2. Μετά από αίτηση του πραγματικού δικαιούχου, η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους της φορολογικής κατοικίας του εκδίδει πιστοποιητικό στο οποίο αναφέρονται:

α) το όνομα, η διεύθυνση και ο αριθμός φορολογικού μητρώου ή, αν δεν υπάρχει, η ημερομηνία και ο τόπος γέννησης του πραγματικού δικαιούχου·

β) το όνομα και η διεύθυνση του φορέα πληρωμής·

γ) ο αριθμός λογαριασμού του δικαιούχου ή, εάν δεν υπάρχει, τα στοιχεία του τίτλου που ενσωματώνει την απαίτηση.

Το πιστοποιητικό αυτό ισχύει για περίοδο που δεν υπερβαίνει τα τρία έτη. Η χορήγηση του εν λόγω πιστοποιητικού στον πραγματικό δικαιούχο που το έχει ζητήσει πραγματοποιείται εντός προθεσμίας δύο μηνών από την υποβολή της αιτήσεως.

Άρθρο 14

Εξάλειψη της διπλής φορολογίας

1. Το κράτος μέλος της φορολογικής κατοικίας του πραγματικού δικαιούχου διασφαλίζει την εξάλειψη της διπλής φορολογίας που ενδεχομένως να προκύπτει από την επιβολή της παρακράτησης στην πηγή που προβλέπεται στο άρθρο 11, σύμφωνα με τις διατάξεις των παραγράφων 2 και 3.

2. Όταν επί των τόκων που εισπράττει ένας πραγματικός δικαιούχος έχει παρακρατηθεί φόρος στην πηγή στο κράτος μέλος του φορέα πληρωμής, το κράτος μέλος της φορολογικής κατοικίας του εν λόγω πραγματικού δικαιούχου του χορηγεί, σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο, πίστωση φόρου ίση με το παρακρατηθέν στην πηγή ποσό. Αν το ποσό αυτό υπερβαίνει το ποσό του οφειλόμενου σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία φόρου, το κράτος μέλος της φορολογικής κατοικίας επιστρέφει το επιπλέον ποσό του

παρακρατηθέντος φόρου στον πραγματικό δικαιούχο.

3. Αν, πέραν της παρακράτησης στην πηγή όπως προβλέπεται στο άρθρο 11, επί των τόκων που εισπράττονται από τον πραγματικό δικαιούχο έχει διενεργηθεί οποιαδήποτε άλλη παρακράτηση φόρου στην πηγή και το κράτος μέλος της φορολογικής κατοικίας χορηγεί πίστωση φόρου για την εν λόγω παρακράτηση φόρου σύμφωνα με την εθνική του νομοθεσία ή τις συμβάσεις περί διπλής φορολογίας, το ποσό αυτής της άλλης παρακράτησης στην πηγή πιστώνεται πριν από την εφαρμογή της διαδικασίας που προβλέπεται στην παράγραφο 2.

4. Το κράτος μέλος της φορολογικής κατοικίας του πραγματικού δικαιούχου μπορεί να αντικαταστήσει τον μηχανισμό της πίστωσης φόρου που αναφέρεται στις παραγράφους 2 και 3 με την επιστροφή της παρακράτησης στην πηγή που αναφέρεται στο άρθρο 11.

Άρθρο 15

Διαπραγματεύσιμοι χρεωστικοί τίτλοι

1. Κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου που αναφέρεται στο άρθρο 10 και μέχρι τις 30 Δεκεμβρίου 2010 το αργότερο, οι εγχώριες και διεθνείς ομολογίες και άλλοι διαπραγματεύσιμοι χρεωστικοί τίτλοι που έχουν εκδοθεί για πρώτη φορά πριν από την 1η Μαρτίου 2001 ή που τα ενημερωτικά φυλλάδια για την εισαγωγή τους στο χρηματιστήριο αξιών έχουν εγκριθεί πριν από την ημερομηνία αυτή από τις αρμόδιες αρχές κατά την έννοια της οδηγίας 80/390/ΕΟΚ του Συμβουλίου (7), ή από αρμόδιες αρχές σε τρίτες χώρες, δεν θεωρούνται ως απαιτήσεις κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο α), υπό την προϋπόθεση ότι δεν πραγματοποιούνται επιπλέον εκδόσεις των εν λόγω διαπραγματεύσιμων χρεωστικών τίτλων από την 1η Μαρτίου 2002 και εξής. Εάν όμως η κατ' άρθρο 10 μεταβατική περίοδος παραταθεί πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2010, οι διατάξεις του παρόντος άρθρου εξακολουθούν να ισχύουν μόνον για διαπραγματεύσιμους χρεωστικούς τίτλους αυτού του είδους:

— που περιέχουν ρήτρες επανενσωμάτωσης του εκπεσθέντος φόρου και

— εφόσον ο φορέας πληρωμής όπως ορίζεται στο άρθρο 4 είναι εγκατεστημένος σε κράτος μέλος που εφαρμόζει την κατ' άρθρο 11 παρακράτηση του φόρου στην πηγή, και ο εν λόγω φορέας πληρωμής καταβάλλει τόκους στον πραγματικό δικαιούχο εγκατεστημένο σε άλλο κράτος μέλος ή εξασφαλίζει την καταβολή τόκων προς άμεσο όφελος αυτού.

Σε περίπτωση που πραγματοποιηθούν επιπλέον εκδόσεις των προαναφερόμενων διαπραγματεύσιμων χρεωστικών τίτλων από την 1η Μαρτίου 2002 και εξής, από κυβερνήσεις ή εξομοιούμενους οργανισμούς που ενεργούν ως δημόσια αρχή ή των οποίων ο ρόλος αναγνωρίζεται από διεθνή συνθήκη, όπως ορίζεται στο παράρτημα η συνολική έκδοση αυτών των τίτλων, αποτελούμενη από την αρχική έκδοση και τις νέες εκδόσεις, θεωρείται ως απαίτηση κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο α).

Σε περίπτωση που πραγματοποιηθεί περαιτέρω έκδοση των προαναφερόμενων διαπραγματεύσιμων χρεωστικών τίτλων από την 1η Μαρτίου 2002 και εξής από άλλο εκδότη που δεν καλύπτεται από το δεύτερο εδάφιο, η περαιτέρω αυτή έκδοση θεωρείται ως απαίτηση κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 1 στοιχείο α).

2. Καμία διάταξη του παρόντος άρθρου δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να φορολογούν το εισόδημα από τους διαπραγματεύσιμους χρεωστικούς τίτλους που αναφέρονται στην παράγραφο 1 σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 16

Άλλες μορφές παρακράτησης φόρου στην πηγή

Η παρούσα οδηγία δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να επιβάλουν άλλες μορφές παρακράτησης φόρου στην

πηγή από αυτές που αναφέρονται στο άρθρο 11, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία τους ή τις συμβάσεις περί διπλής φορολογίας.

Άρθρο 17

Μεταφορά στην εθνική νομοθεσία

1. Πριν από την 1η Ιανουαρίου 2004, τα κράτη μέλη θεσπίζουν και δημοσιεύουν τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που απαιτούνται για να συμμορφωθούν με την παρούσα οδηγία. Ενημερώνουν αμέσως σχετικά την Επιτροπή.

2. Τα κράτη μέλη εφαρμόζουν τις εν λόγω διατάξεις από 1ης Ιανουαρίου 2005, υπό τον όρο ότι:

i) η Ελβετική Συνομοσπονδία, το Πριγκιπάτο του Λιχτενστάιν, η Δημοκρατία του Αγίου Μαρίνου, το Πριγκιπάτο του Μονακό και το Πριγκιπάτο της Ανδόρας, εφαρμόζουν από την αυτή ημερομηνία μέτρα ισοδύναμα με τα προβλεπόμενα στην παρούσα οδηγία, κατ' εφαρμογή συμφωνιών που θα συνάψουν με την Ευρωπαϊκή Κοινότητα, κατόπιν ομόφωνων αποφάσεων του Συμβουλίου και

ii) όλες οι συμφωνίες ή άλλοι διακανονισμοί που υφίστανται και προβλέπουν ότι τα εξηρημένα ή συνδεδεμένα εδάφη (Νήσοι της Μάγχης, Νήσος του Μαν και εξηρημένα ή συνδεδεμένα εδάφη της Καραϊβικής) εφαρμόζουν από την αυτή ημερομηνία την αυτόματη ανταλλαγή πληροφοριών με τον ίδιο τρόπο που θεσπίζει το κεφάλαιο II της παρούσας οδηγίας, (ή, κατά τη μεταβατική περίοδο του άρθρου 10, επιβάλλουν παρακράτηση του φόρου στην πηγή με τους ίδιους όρους που ορίζονται στα άρθρα 11 και 12).

3. Τουλάχιστον έξι μήνες πριν από την 1η Ιανουαρίου 2005, το Συμβούλιο αποφασίζει ομόφωνα, αν πληρούται η προϋπόθεση της παραγράφου 2, έχοντας υπόψη τις ημερομηνίες έναρξης ισχύος των σχετικών μέτρων στις τρίτες χώρες και τα εξαρτημένα ή συνδεδεμένα εδάφη. Εάν το Συμβούλιο αποφανθεί ότι δεν πληρούται η προϋπόθεση, ορίζει ομόφωνα, προτάσει της Επιτροπής, νέα ημερομηνία για τους σκοπούς της παραγράφου 2.

4. Οι διατάξεις που είναι αναγκαίες για την συμμόρφωση με την παρούσα οδηγία, όταν θεσπίζονται από τα κράτη μέλη αναφέρονται στην παρούσα οδηγία ή συνοδεύονται από την αναφορά αυτή κατά την επίσημη δημοσίευσή τους. Ο τρόπος της αναφοράς καθορίζεται από τα κράτη μέλη.

5. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν αμέσως σχετικά την Επιτροπή και της κοινοποιούν το κείμενο των ουσιαστών διατάξεων εσωτερικού δικαίου τις οποίες θεσπίζουν στον τομέα που διέπεται από την παρούσα οδηγία καθώς και πίνακα αντιστοιχίας μεταξύ της παρούσας οδηγίας και των θεσπιζόμενων εθνικών διατάξεων.

Άρθρο 18

Επανεξέταση

Η Επιτροπή υποβάλλει κάθε τρία έτη έκθεση σχετικά με την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας. Βάσει αυτών των εκθέσεων, η Επιτροπή προτείνει στο Συμβούλιο, εάν συντρέχει λόγος, τις τροποποιήσεις της οδηγίας που κρίνονται αναγκαίες προκειμένου να διασφαλιστεί η καλύτερη πραγματική φορολόγηση των εισοδημάτων από αποταμιεύσεις, καθώς και η εξάλειψη των ανεπιθύμητων στρεβλώσεων του ανταγωνισμού.

Άρθρο 19

Έναρξη ισχύος

Η παρούσα οδηγία αρχίζει να ισχύει την εικοστή ημέρα από τη δημοσίευσή της στην Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Άρθρο 20

Αποδέκτες

Η παρούσα οδηγία απευθύνεται στα κράτη μέλη.

Λουξεμβούργο, 3 Ιουνίου 2003.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

N. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΚΗΣ

(1) ΕΕ C 270 Ε της 25.9.2001, σ. 259.

(2) ΕΕ C 47 Ε της 27.2.2003, σ. 553.

(3) ΕΕ C 48 της 21.2.2002, σ. 55.

(4) ΕΕ L 375 της 31.12.1985, σ. 3· οδηγία όπως τροποποιήθηκε τελευταία από την οδηγία 2001/108/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ L 41 της 13.2.2002, σ. 35).

(5) ΕΕ L 336 της 27.12.1977, σ. 15· οδηγία όπως τροποποιήθηκε τελευταία από την πράξη προσχώρησης του 1994.

(6) ΕΕ L 166 της 28.6.1991, σ. 77· οδηγία όπως τροποποιήθηκε τελευταία από την οδηγία 2001/97/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ L 344 της 28.12.2001, σ. 76).

(7) ΕΕ L 100 της 17.4.1980, σ. 1· οδηγία η οποία καταργήθηκε από την οδηγία 2001/34/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ L 184 της 6.7.2001, σ. 1).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ «ΕΞΟΜΟΙΟΥΜΕΝΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ» ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΑΡΘΡΟ 15

Για τους σκοπούς του άρθρου 15, οι ακόλουθοι οργανισμοί θεωρούνται ως «εξομοιούμενοι προς δημόσια αρχή ή των οποίων ο ρόλος αναγνωρίζεται από διεθνή συνθήκη»:

— οργανισμοί εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης:

Βέλγιο Région flamande (Vlaams Gewest) (φλαμανδική περιοχή)

Ισπανία Xunta de Galicia (κυβέρνηση της αυτόνομης κοινότητας της Γαλισίας)

Ελλάδα Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος

Γαλλία La Caisse d'amortissement de la dette sociale (CADES) (ταμείο απόσβεσης κοινωνικού χρέους)

Ιταλία Regions (περιοχές)

Πορτογαλία Região Autónoma da Madeira (αυτόνομη περιοχή της Μαδέρας)

— Διεθνείς οργανισμοί:

— Ευρωπαϊκή Τράπεζα Ανασυγκρότησης και Ανάπτυξης

— Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων

— Ασιατική Τράπεζα Ανάπτυξης

— Αφρικανική Τράπεζα Ανάπτυξης

— Παγκόσμια Τράπεζα/ΔΤΑΑ/ΔΝΤ

— Διεθνής Οργανισμός Χρηματοδότησης

— Διαμερικανική Τράπεζα Ανάπτυξης

— Ταμείο Κοινωνικής Ανάπτυξης του Συμβουλίου της Ευρώπης

— ΕΥΡΑΤΟΜ

— Ευρωπαϊκή Κοινότητα

— Χρηματοδοτική Συνεργασία για την Ανάπτυξη των Άνδεων (CAF)

— Ευρωπαϊκή Εταιρεία για τη Χρηματοδότηση σιδηροδρομικού υλικού

— Ευρωπαϊκή Κοινότητα Άνθρακα και Χάλυβα

— Επενδυτική Τράπεζα των Βορειοευρωπαϊκών χωρών

— Αναπτυξιακή Τράπεζα της Καραϊβικής

— οργανισμοί τρίτων χωρών:

1. Ο οργανισμός θεωρείται σαφώς ως δημόσιος σύμφωνα με τα εθνικά κριτήρια.

2. Ο δημόσιος αυτός οργανισμός δραστηριοποιείται εκτός του εμπορικού τομέα, διαχειρίζεται και

χρηματοδοτεί ομάδα κοινωνικών δραστηριοτήτων παρέχοντας αγαθά και υπηρεσίες εκτός του εμπορικού τομέα και ελέγχεται όντως από τη γενική κυβέρνηση.

3. Ο δημόσιος αυτός οργανισμός εκδίδει τακτικά και μεγάλα ομολογιακά δάνεια.

4. Το συγκεκριμένο κράτος είναι σε θέση να εγγυηθεί ότι ο δημόσιος αυτός οργανισμός δεν θα προβεί σε πρόωρη εξόφληση σε περίπτωση ρητρών αποζημίωσης του επενδυτή (gross-up clauses).

Βρυξέλλες, 2003-06-26